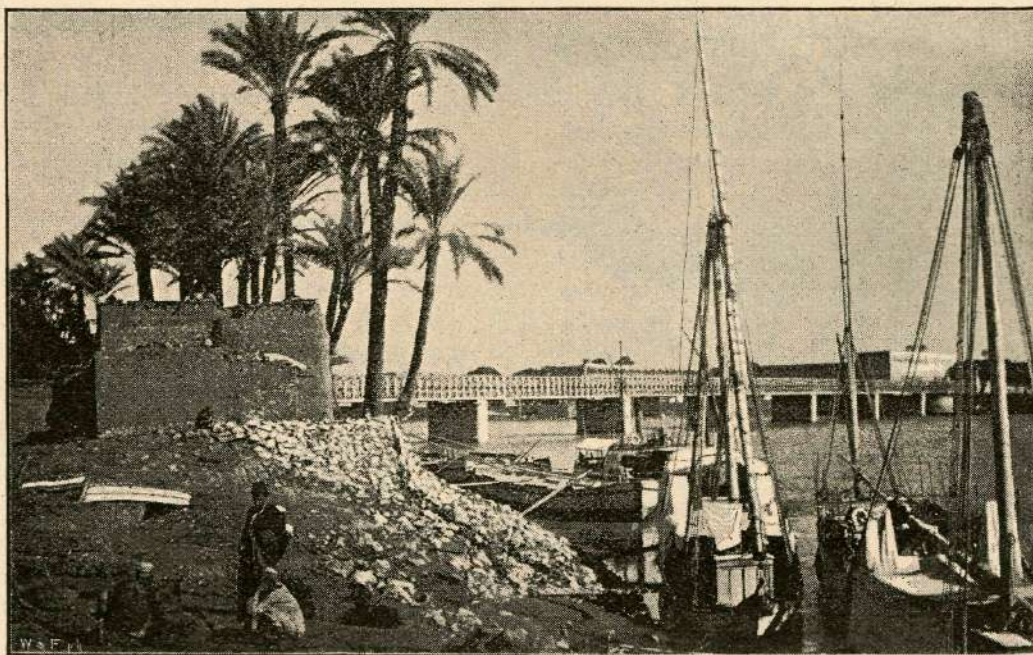

je s pripovedovanjem in popraševanjem jako kratkočasil, da se mi je pot do piramid zdela dosti kratka. Pa je to potovanje v istini zanimivo in kratkočasno že samo na sebi.

Iz mesta se gre proti jugozapadu do velike angleške vojašnice. Kakor v Aleksandriji, tako so tudi v Kajiri angleški vojaki in imajo na tej strani velikansko pa lepo vojašnico. S kolodvora je narejena železniška proga prav do vojašnice, da lahko veliko število voja-

kov mahoma odide ali pa pride. Takoj se vidi, da so tudi tukaj pravi gospodarji — Angleži. Rad sem ogledoval lepe vojake v rdečih suknjah, kadar sem šel mimo. Popoldne so navadno igrali z žogo, kakor je sploh Angležem ta igra priljubljena. Imeli so jako debele žoge in jih krepko metali ali pa bili, prav tako radi in urno tudi tekali za njimi. Tej igri sem bil vedno prijatelj in mislim, da je posebno koristna zdravju.

Most čez Nil pri Kajiri. (Po fotografiji Al. Beera.)

Široka cesta vodi naprej mimo raznih poslopij do Nilovega mostu. Ta cesta je najživahnejša izmed vseh, kar jih vodi v Kajiro; včasih je gneča velika. Ob poti vidiš razne prodajalce in prodajalke, ki ponujajo južno sadje ali kako sladkarijo. Prav mnogo je zagrnjenih žensk, ki prodajajo sadeže in zelenjav. Vidi se, da imajo že več slobode, kakor dovoljuje v obče mohamedanska šega. Zdelo se mi je, kakor bi nekam otožno stale in čepele poleg

svojega blaga, vendar mi je bilo hkrati všeč, da ponehuje kolikor toliko sužno stanje ženstva.

Najživahneje gibanje se vidi ob Nilovem mostu. Veličastna zgradba je! Ves je iz železa in sestavljen iz dveh delov. Na mestni strani se dá zasukati mostov del tako, da gredó lahko ladije po Nilu. Vsak dan opoldne je most za pešce zaprt po jedno uro. Dolg je 400 m in kakih 10 m širok. Kamor koli se ozreš, ali po mostu na ljudi in živali, ali pod